

25. März

Vorblad
 Sjallmari
 1905

Reims i
 for Sjallmari
 Ld. 2. 2. 2.
 reims en 67
 403 404 405 406
 i. 2. 2. 2. 2.

Sveitarbladið

Laðson er
 skrifill bændi
 við 9. 10. 11. 12.
 09. 10. 11. 12.
 13. 14. 15. 16.
 17. 18. 19. 20.

Sjallmari.

5. Ár | 5. Kerfi | 1. Blad | N° 9
 Veframmöl Ld¹⁶/₄ - 1905

Ritnefnd:

Jón Þ Björnsson

Sigurður Á Björnsson

Haraldur Björnsson

Handwritten text in a decorative, stylized font, possibly a title or heading, located on the left page of the manuscript.

Nío íslenska vismarinn

[Lored inn gangi.]

Þegar þér hafi félagssýstkin heyrð þá
þessa fjúrsögu, þá er ódilegt að yður fái
þessi selding i huga. Hann allur þó
líklega ekki að fara að leggja úti að
um skáldskap. Eg vísar kemmi þvi
strax að í þetta skipti alla eg að vera
svo djárfur að láta vitleitni mína slegja
í þá átt að skyggumark ofurleitni umna þá
lík þess stafrá vitlega sult, líf þess sérstafrá
að taka líf athugasvar útl af þeim sér
alritum þess máls er liggur himni íslensku
alþyrtu svo nassi, 3 er kemmi svo ná komu
Eg gjafi þat með þvi lausli líf yðar að
þér ekki leggi þat ekki úti þann verra
veg að eg gjafi þat af yfirlati. Éa fardila
þvi eg fimm og jata fírl þáfarinnuina i
þessari grein, 3 með þessri von að mér

og áðrum gæli veitst ofuslillar ský-
ingar, þó ekki væri nema á einhverjum
aðlu ^{í þessum grein.} alritum þvi fremur vana og
það væri leikið vel upp sem fjallfar-
mír til mikillar gleði er löngu bína
á sýna, og sýnis nær sláðuzt á þann
höf á stöku slötum á þrösa nýj efu
ly. hófiliikum, ^{er að þessum líta} ekki einungis til að gæla
og vilja hugsa, þá það er um og skilja, heldu
slarjst. ummíðað þvi að láta epli og
liggja mikils vörð framkvæmdu
í þessu mikla og gófuga vitfangs
mannsandaus. — Þó eg jar ekki
útlýpis vort. fámenna bláð félz þá dýf
eg ~~ekki~~ áðins áð á skilja mér hilt
sáð. áð þvi er mest lík stíka hlutlökun
í þessu máli, en þráðk fjú þáð er
þáð mér kark og huguðent, og eg
þykist af eigin tilfinni, og soolilla
þekkingar vitleitni þessu ofuslilla
kuma áð meða gildi þess, en þáð

alls ekki. Þrös vörðara en áð vita á
gull er ^{eiðhv.} dýr málk og gelur nolast til gæ-
an þess áð gæla gæst sír nánari grein
fjús þvi hversu dýr málk þáð er en gæla
nolast sír eða áðrum þáð til samuð
þlessunar. — Eg hika þvi ekki vit
áð telja skáldskapum í þessu samuð
eðli sínu eitl. hilt allra mikilvægi
menningar málk er vör eigum kark á, og
hín selta kark karkur var til andau
auðgumar gæli met engumóti sláðt fjú
ulan þáð vestsvit, áð állkuga, og lesa sem
skýrast áð meða þáð gullvægi er oss bít
í þessu áðdianlyu áðriku afuslillum
mannsandaus, er vör skáldanna gæ-
lu þáð er ekki meining mín sem og sít
á yfiskriflinni, og vör andauð bláð skít
yðum nógefni á þvi undir bláð sít, áð
þara úti rökfarslar fjús þessu margþey-
gösegant mikilvægi nýlreini skáldská-
eða útlitum þessa gófugustu fjús, og

stærkuðlu áhrifa, hins þessara
hugmyndarháða, ólíðlaða, og til-
þrifa meðla skáldamáls, það er oss
ofvaxið rannsóknar efni, nema ef vera
skyldi sálar og hugmyndarfræðingum, vegna
þess að það er til fjölmörga og þessum
þyngis hverri einstakli, og epli þeim öðrum
um gelum ves þri til átt um á vör
eigin barn, og fundit þau þar á
misjöfum sligi epli þri þess er
lagsmóttiskilíki hvers eins og þri til
líti vegna upplags og þroska. Þu áttum
eg skil vit þetta, þá vil og beina þri
þriun að skáldunallum mannum
ef n. e. Hverur eðlu áneðari, og salla
i lífi þriun, hvenur jafu hugþangum
hvenur jafu laus vit þriun epli lífi
þriunna, og hvenur jafu óháður, og
þriunna öllu þriun smásta, lagsta
lagasta, og jafu eðka, ein og þriun þriun
þriun er í háfleyguðlu hugþangum

í þriunna skáldgyfjuðlu, he þri un
þriunna lökun, og valdi á einu slíku hug
þriun, og móttala þriun epli vild i þriun
þriunna vitþingandi, og þriunna þriunna
Og þriun þriunna þriunna til þriunna þriunna
skáldly áhrif - hvar þriun þriunna, á
þriunna þriunna, og hugþangum átt og þriunna
er, og hvenur ólíðly þriunna vax ekki
þriunna þriunna hugþangum, og hugþangum þriunna
ora til áhrifa í þriunna epli til þriunna þriunna
þriunna vax þriunna þriunna skáldly andagi
þriunna, og átt þriunna - á móttala vit þriunna
þriunna vax þriunna þriunna vax þriunna.

Allt ritat og mátt mátt og þriunna
þriunna i tvo aðal flokka epli þriunna
þriunna: Öðru mátt og þriunna mátt.
Þriunna öðru mátt skilja þriunna epli
þriunna þriunna er (þriunna skáldskapur), þriunna
þriunna epli mátt undanþella átt þriunna
á þriunna flokkuðlu, er líka átt epli þriunna
þriunna þriunna þriunna skáldskapur þriunna

svo sem allur sagnaskáldskapur, og
allur sjónf. skáldsk.

Þinnu síðari flokki á Götli-
in eða þinn bundni skáldsk. heima
þó þú myndur verða að segja það með þessum
þessum að sum ^{af þessum} vel bundnu máli
se eigin skáldskapur, vegna þess að þú
hefur ekki það líf að bera ergejus höndur
sitt sama og mikla gildi. — En þú
er meint með bundnu máli, í skáldsk.
orðit sjálf bendir á ein hvers bændur
hvers óþess eða lakmáttum, og svo er þú
líka. Bundit mál er það þar sem orðin
hugsanarinnar er ákveðin um eplir
um reglum, þar sem hver ^{annar} er ákveðin
slanda í vissu samsemi við þann ^{annar}
með lífliti líf upphafs stafr, á herku
vissu þess, hljóts, og samslöfu fjölda
þessarar vissu reglur eru það sem kallast
er rim, og fyrir það er skáldit lakmátt
í bundnu máli, og þinnar ströngu reglur

rimur er það sem kanna skáldit þó
eldraun er sker úr hvernig þú myndur leka
að iklada hugmyndirnar, ^{þessum} störuð hug-
máls kunnar, og ávavalsinn, smíðarinnar,
og orðnotlasiinnar, að hugmyndin ekki
lafi neinu, ekki slandi: slat, heldur
e flist, margfaldd. að ákriða kraflit.

Þeir einir er yfir þessa eigin líka
á viðfangs velli rimurinn, eru í sam-
líka Götli skáld. kunnar ekki.

Þeir virstist þú liggja fyrir hand-
hag samlíking. Eins og matarinn
hefur badi líkama og sál, mi segja að
Götli lík háfi það líka. Eins og þú
aðri, ósýnilegi, andlegi, og iðlisinn
við flýgi hluti mannsins, ^{sálin} getur ein-
ungis með lakmáttum og ^{í samband}
við þinn þinn bundna jarðveoka, sýni-
lega, og sam sakamlega hluta líkamans
fullnægð hugmynd orðsins matar, ein-
getur hugsjóna kraflurinn, líffinn

ingarnar, fjörir, og myndunarafl
i rellu, og jarðakvetnu sambandi
sinnis svarat til hugmyndasinnis
er liggur i artium gætlis, og með þessu
samliki. Finnum ver þess hversu
skáldsk. i sinu innsta eðli er samgöngu
voru eigin eðli, at sálkandi er brim
hljót af sálaröldum skáldsins gjalt
er þá sálar er himn lakmas kant
hluti, þá er þat einnig þess eðlis at
vera samsa kant, og slík samsetning
sinnis, er ni artin sérstök vísind
grein, og má þá meðhöndla hana
hversja árra fjölgreini. Meis íslensku
sin fjödi hefir þ. löngu va kist unnið
eplis leik, og áðáinn bókunum la þá
anna, fyrir segur sína, en einnig
þá fyrir margbraytileik, og þannu þá
leika, at allar Norðurlandspjatar
og langl. sálar i álgu vesta at vitu þá
at háfa mikil á heimi byggð, sem

lausum, og fullgjárum grundal
þat er þá nokkurt frá leik at
gjalt skulum yfir leik, og einnig
alþýttan, vera minn ósýjallari; þá
grein, en margu vil leudingur. Enda
lillas líkur til at þeir minn sem engi
árra grein geta gjalt fyrir storslu sin
göllum en þá at þat standi eðli;
hljót löfnum, at þeir séu vissu um slík
at geta þessasat einfölduðu gætlis
gjalt, þá þeir séu birni hinum árr
háfileik. Til hennar, ni heldur séu þá
um at greina fagur og þá leik sin
hjá árrum. Er þá um leit hokk ut at
þeir þá á min vit þá glægg skyggnu i at
hugunum sinum, er eykur hjá manni
innu á hugann og hugunni fyrir skáld-
skapar gildum, og þá er miklu la þat.
Eg vildi þá reyna at gefa ofur
lillas skýsingar vísir hjandi hinum
einfölduðu undir lána alritum isl.

rimfæði síðla hl. til þeirra slefni
i rimfæðum er leit & hefi af sí
mestan margþeytileika, og sem er
þriðju eð kemst næst, ni á tínum
einkeimil. fyrir oss ísl. og helst öf
leugi vit lýði þá oss. Þá er hit ísl. vísu
rinnu form, sem átt af leit af þessu
öld er nefnist rimnaöld sem gekk
hér á Íslandi um tvis aldri þá

og þangað til hin var algjaf. kvæ
nitur af einu gætskaldi varu þinnu Hólfi
og þó er verti að telja þá vel til falli
af slík skáldskapar sögna er úr sögunum
vegna hinna miklu gættu og ókostu
hinna höfði, og ekki á vita af fjölyrða um
hér þá vertur þriðji ekki neitað af hinu
sem öllu litur. þá hafa rimna skáld
eplis skilið sínu tínamum miklu
af í rimfæðisf. líllit, en einn og
þeir varu afkomendur þeirra farþega
er með afseth hafa sýnt í forna

skáldskapnum frá 10. 11. og 12. öld. einn
er ^{skíld} verk þeirra af þeim forna skáldskap
summar, og þó rimfæðingarnar eru
svo miklar að vita sí vort þekkjant. þó er
þó í aðaláritunum skyldleikum ann
s er, og vil og geta þeirra fyrst, sem gild
andi af formu og rípu, og fram og vikja
svo að hinu í eplis.

Þá sem sem aðall. skapas
bundit mál eru hinu svo kölluðu
k rimhljóðslafi, þeir skiptast í
tvo flokka stulla og höfuðslafi.

Þessu art Éda Gætlina heitir ein
lína í kvæðskap, Éda öf þau art til
samans sem i sínu tínu standa.
Sem oflast er ^{þver} tvo vísu art bundit
in samant með hljóðslöfum. Þessu
vísu artum eru 2 hljóðslafi - stulla
i hinu sitar einu hljóðslafi - höfuð
slafi. Í hverjum 2m vísu artum
eru þri 3 hljóðslafi, þarf 2 stulla, og 1 höfuðslafi

Þetta þeir allir at vera upphafslafir
höfuðslafurinn, er vana upphafsl. þess
sids sem aðalákerflauerá. Hann bindur
götlinum (visuadinn) saman. og at þat
sem hann seldur er optast fyrsta art
annasat götlinn, þó ma vera eill áker
laus t. s. s. at kvæðis art á undan.

Hljátslafi geta verið hver slafur slaf
rofrins sem er nema 5. Þeu hljátslafi
slafrofrins notadur verður at hafa þess
sinn til hvers sluduls, og 3ja til höfuðslafi
Sex samhljati notadur, verður at vera
sami samsamhlätinn fyrri báta sludul
og höfuðslafinn. Þann:

Þat er iundallt og þat veit
þá áslar kvæður raus lín
en ekkert þessa á fold og leit
en þagur kvöld á haur lín

Þeir komu állir kemur þau er mefud sam
þer sem 4 visuart, og 6 hljátslafi. Í lúnum
fyrsta visuadinnum sem eru bundin saman
eru í þri þri 20 lúlar á (i undallt), og 3ja
í öðru visuarti er höfuðslafurinn á (i áslar).
Þri art er aðalákerflauer. Í síðari visu helur
er samhljati nota ákerflauer fyrri hljátslaf

þar er þri 7 í bánum sludlum í þri
og fold) og einn 7 höfuðslafur (i þagur)
og þat art er líka aðalákerflauer art.

Margis blanda saman visu arti
og hendingu. Hending er þat þegar
samsamhljátslafi, slafrofrins, og samhljáts
indur einn er fleiri ^{þat} slafur
er sinnist á móli öðru at kvæðis mef
sama hljátslaf og sömu samhljätinn.
Þolla á ekkert skylt vit hljátslafi sinn
Bati at kvæðis til samans heita þá sin
Hending er eitaf þri 3j er þvanzl veit
sinn. Bati þatlar hendingarinn geta
verit í sama visuarti t. d. þagur dýttar
dagur. Þis er hendingin ag. þis geta
líka verið sinn í þveju visuarti t. d.

At þannum þessa t. d. þetta sinn
Leik og laga slítan minn

Þis er endað hendinginn, og einn hending
í mitt ag. Lok getur verið visuart
eill er fleiri á milli hendingar þatlam
svo sem í visuinni þess undallt og þat veit
og him hending þatlam lín) í 3ja visuarti.

þá er álið manna að hit úi
gildandi visningarum síu máin
samsan gegnum mága aldi myndar
ú dróttkvæðum hálfi er fornum
orklu mikil undir og er ~~á~~ undir
undir síni nítíðar skáldskapis að
notkun leyli. Skulum vér þá á
ham óþeltili, og sjáum þá fljótt skýla
leikann. Þá er hér til dæmis visur
(erindi) eftir Gunnlaug orms tunga

Þramani skem þrína
þrims af ljósum þrinni
þrístar þjávi glástar
þauk þránn á mikk lauka
er þá geisli síjli
sitau gullmens þrístar
þvarma tungls ok þrínna
þlínar óþurýtt múnna

Atalein kemmi dróttkvæðis hálfa er
þá þessi: Visu ardi er 8. At kvæðis samslöf
hver visu ardi er 6. Samslöf þáldi i ^{visu} ~~erindi~~
er 48. Met ³hljótöfnum 3 kiptist visur i
4 visu þjórnungu. 2 sludlar er i fyrsta visu

hver þjórnungu. Hljótöf ^{þinn} þáldi og bindur
visu ardi sáman. Er svo er fleira auk þess
í hverju visu ardi er hending. Í fyrsta visu
ardi er á lit skot hending (sömu samhljót. er
annar hljótöf) samul. i 3. 5. og 7. er átal
hendingsar i 2. 4. 6. og 8 visu ardi. Þetta er
föst regla, er ekki má víkja frá.

Í visum er sludla mekkil met
hljótöf mekkil x Atal hendinga met —, 3
skot hendingar met —

Ekki þarf langan sáman ást i
dýrt kvæðum visu og þessari drótt kvæðum
visu til að finna skýlleikann, og skulum
vér athuga það betur sítar. Dýrt kvæðum
er síu visa kölluð sem auk þinna sjölf
sögu hljótöfa er ríkj rík af hendingum

Skal hér úi að sítu þu fram setla notkun
sijnis hann af þinum alþingum visu
sinn þag hálum. Er það ekki meiri
ing úi met þá á hugsa úi að gefa
fullnatar yfirlit yfja nöfu og síu kemmi

alls þess fjöldi sem til er sem mun
 skipta margum hundruðum; heldur
 gefa ofskiltu hugmynd um fjölbreytlu
 þessa, og hversu auðveldl. hringetur aukist
 með því að blanda saman einkeimum
 löggja á flögu. Þil eg bitja víða á helu
 veg þó sýnið horum séu ekki skáldly
 þeir eg hefði línul þau saman í
 ymsum áttum, og lítil tillit laka
 til að þá sem þegar var vísur að efu
 en aðal áhersl. lagl á þat lövuml. á
 vísan þari með sei nafnþruga hálta
 ins, og hefði sem gösuml einkeimum
 hans.

Sextán þellingur
átt henda

Þkar þrjú þrjú þrjú þrjú 7 alh.
 Þjaradann vara hara mar 8 -
 Þkar at vara þvara þar 7 -
 þvari var at vara þvar 7 -
 þetta er sá dýrastli vísuháttur er
 ég þekki; og svo dýr seinn vísu gefur dýr
 usl verur. Þess eru álla samhendur

hendingar eða sextán hendingar hlutar
 þil samantvist á drötl kvæðum kemur
 í gös. Þess eru 7 samstöfu í vísu ardi
 (í einu eru 8 einu áherslu laun ofant) í 5 lög 6
 þessu ardi 4 í 5 lög 8. Þunda hendingar
 í hverju vísu ardi, og tvær hendingar í hverju
 og lömas aðal hendingar í vísu einni
 Annars eru hljóðslafa selu. sé sama
 og önnur einkeimum. Þess er háttur í
 ölikari drötl. k. þess dýrleikam og
 er þessi nas.

Alþinglingur

Alþinglingur í slans og sling 7 samst.
 stéttja glingur mar þingling 7 samst.
 þugur syngur undir sling 7 -
 arling þringa þarf um þring 7 -
 Almunurinn á dýru vísu einni, og
 drötl kvæðum, er þá þat at í vísu einni eru
 lömas aðal hendingar (ekki skól hendingar) og
 seistakl. at hverl vísu ardi endar með
 hendingar hluta. - þá er :

Hagkveðlinga hátölur:

Margh vill þvinga at þyrja þrag
raþbands um syngja samna slag
hagkveðlinga lypslugt lag
lað þó klingja hátöl i dag.

Þótt þessi hátölur sé ekki með öflu þáfu
dys og átt þatlingur, þá ber hann þó fjell
naftit met rétlu. Munur um er sa at þi
eru endahendingar tólar sam hendas
milli, og mit hendingarnar samur, um þyðis
sam hendas, er i átt þat, er þar þallat

þá er: Velsligandi Dr. Hringhenda
Sama stand mi er miá Discarvina dreysl off
at þi fjandi matar dagur skina glad
þat er vandi ut at þi hafnar brina hande slat
velsligandi hrotur hringhend rima felat

Þessi tvínefndi hátölur sem og þó engan munur
gjast á átt skipti; tvö, er at þi leyli öliker
fjandi og fjasta vísuart er rími samstófu
stýlta (bimoti t.), og þau vísuart enda at
á 2ja samstófu artí, og endahendingarnar
rima at samur á víxl. (1. og 3., 2. og 4.)

Stílluband

Seltu þragar þjósa hlit
helli gletlu anda
elda-lagar þrósi hlit
helli slétlu banda

Þetta er at vísu leyli sa ein kemur
hátölur sem líf er. Þessa vísu mi kvæda
á 32 vegu svo velstandi i öllum sin-
s löfum, þó rímit leyfi ekki hie. Ein-
kemur er þenkum þau at fyrsta og þriðja
vísuart hefir 3 hendingar hluka, er signa at
samur i 1. og 3., 2. og 4. vísuarti. 1. og 3. vísu-
vertu at enda á einu atkv. artí, sludla þa þi
vertu at vera upph. og 2ja vísu artí, þanna, og
höfundslags artí hlýtur at vera fyrsta artí i
nasta vísu artí.

Rímit leyfi ekki at fara uti ein kemur
lýsinga fleis i hátla, enda at þi þess at þi
at gjara at þi, og lesandinn at vera þor
um at gjara sér grein þyri þiur ein kemur
ut þveru hátöl, at þau hefir þyri sér glöf-
sýni's þaru af þarum. Þiur kemur at þyri dýr-
leika (hendinga fjöldi, og sam hendas), samstófu
fjöldi, at leyli vísuarti. - Seltu þiur og þiur sýni's þaru:
at endingu.

Slikluvik

1. Aldyr & slikluvik: Öld þá byr vit & fars rýtt
yudi flýr úr sinni
göt þri skýri hræinn við hilt
hit aldýra slikluvik

Slika endahend. mál: kalla þri þalla. - þella
kalla aldýr, en gati þal slika erit dýra.

2. Hálfdýr & þri þall & slikluvik:

Milt vill hunda þennar þri
þri þri á gölu klari
þri er sludlat & slikluvik
slikt þó brúti klara þri

þri sludlat er þó rangur þri þri sludlat er
andritat þri & þri.

3. Ódýr & slikluvik & slikluhen:

Óðar lag skal ódýr þri
undir slikluviki
slu at vit i mæðarum
meðum kalla slikluhen

þri þall lings (minni)
þri þri lög vit þri þri
þri er valit þri þri
þri þri þri þri þri þri
þri þri þri þri þri þri

Sludlafall

1. Aldyr: Má sá kallað mál slikt & óða
ú sem kallað slikt
i sludlafalli aldýr

Dýralla sludlat er
er þri þri þri þri þri þri
er þri þri þri þri þri þri

2. Hálfdýr: Máttim þri þri þri þri þri þri
sludlat kallað slikt & óða
sludlafall er hálfdýr þri

3. þri þall: Má þri þri þri þri þri þri
þri þri þri þri þri þri
þri þri þri þri þri þri

4. Þri þall: Leggjast skulu þri þri þri þri þri
i þri þri þri þri þri þri
er þri þri þri þri þri þri

5. Ódýr: Máttim þri þri þri þri þri þri
þri þri þri þri þri þri
i þri þri þri þri þri þri

6. Þri þall: Máttim þri þri þri þri þri þri
er þri þri þri þri þri þri
er þri þri þri þri þri þri

Þri þall

er þri þri þri þri þri þri
er þri þri þri þri þri þri
er þri þri þri þri þri þri

Slafhenda

Aldys Slafhenda geng eg hjá að gómu lúmu set
Gunnlaug flírasól tek eg við
nuyjan skýs umræmle slung
mís aldysa slafhending

Málfdys Slafhenda Þóttuinn þegar lólfla um
tek eg laga slötum minni
molus hysa mörk við eygu
mína dýru slafhending

Samhend slafhenda Þóttuinn þegar lólfla um
melan badi og ódysum
metul þeirra er eg ann
er samhenda slafhendingum

Ódys Slafhenda Blandin sosa þegar veig
basin var svo þungi legg
eylis hana í henda
ódyr faddisól slafhenda

Slafhent útkast Þó ódys h þyki g ekkhinn
að þvi þygi
útkast slafhent eg vil hafa
í áðas um

Því er minur á hæg kvæðinga höll. góðyrri slaf-
henda

Drumhenda

Drumhenda þingamali } Drumhend laga gjateg þes
aldys flélling } lastum skotum lrega
mí þess þaga birtin mís
þugðisól hradilaga

Drumhend marghenda:

Þessum laga gjata lengi
lík mís þaga varta dísól
malstu þaga mardasól þeng
má þvi draga yfir þjóðól

Braghending

Má þvi þvi af þessum þess þess
at þvika heldur blidu þessa
þessum vider þykkju nasa.

[Kosninga rívan í dþingis rívan. er með þess hendingu.]

Baksneit

Mlitól þess jarum mastia minni þó margt að
framur þagnar þess nauðli
þjóða skal: gófu þess nauðli

Salhenda

Þessum þess þess þess þess þess þess
þess þess þess þess þess þess
þess þess þess þess þess þess

Gagraljóð

Aldis

Ó af kvæðin ork af mes
yndi glæði af fítti mið
innall svæði þa her
yfir flæði z hólí fját

Hálfdið

Hamur með gyltu gæslagít
gjáði fjáti fíro sátt
skrauttan flú skildir átt
skaldit gáta dæmt þrátt

Skothent gagraljót

Flétt vill draga ending at
sta breyting einu þá
sér hver dagur segir þat
sem at lýris varri þrá

Skammherða

Stekki tími tóku at stóll
leystu á asku fját
seinnu a hægjola sítan dólta
seinnast hniða i kás

Langherða

(sagur herða)

Dísir kvæða lit meir gáðu
lifga radu málsuilldar
andar nadi auka gáðu
Ó dreypir blæði gutvaigas

Hyndjandi

[mími]

Helgur þann þannagrunn
fengu nagan sáma
Eli þann lífs glænda
télum beittu skjáma

Oddherding

[mími]

Kunnu sund z swanagrunn
sllum líkis fóru
reyndu unda al i mund
aftu fínni sláru

Skothent

Setra kasa foldin min
fremstu tíðum þanna
yfir hárnum heitu þíni
hrósi lífis þanna

Skothent i skast

Tillaiki blítan löngt fjót
lifgi sínni
Sinnaki sítan faga fljótt
fjótans mínni

Afherding

Heimur ymist huggas, slappur
glælar, fínnur, gefur, s
hlypur, dólta

Drjúgmalt

1. Samheiti drjúgmalt

Þú þar mitt svelt; beitt þann
sjudist, fídi lokit þá

Hlöt þann midur þásum flýtt
þagna skóðu hraddis þíni

2. Aldis

Þú er nær seggja annan egg
anna þeggja at meita þá
ólull tveggja á lina hreggja
af ser þeggja þagann míni

Hálfdið

Kvæðum hlöts at háltnum kvæða
þeyra kunnun allis þá
hvering bláts in s öldur
eggjum Gunnars míns þíni

3. Aldis

Þat er lítt af þingans
þar at skal mi vitja mál
íhlat deils mánnun
mílat þagut þinna þal

Skálda leiður

Skálda leiður er enginn seist háltnur
z gefur, seldur undir þingunum háltnum
her er hann undi þagkvæð. þelli

Nijherða

því eg sjálf þann hlöð
þann kenna engi slágin
nijherðu mína þá
notkun þoteka þagan þagan

Samlyktur nijherða

þeim sem sínum sáta þer
og regna slíma hálta kvæða
mí á tínum öllum er
undan tínum þjannar míns

Nijlangherding

Hál vit styrjar þarla þaga
hars og blundit sínar
mí vil eg þyja nasta þaga
nijlangherðu Breiðfjás míns

Jón Þ. Björnsson

Kaupstaðarsýki

Það er einn sinni gildandi reglur
þegar um sjúk dóm er að ræða
að leika fyrir að ástæðum er
orsökunum fyrir haunum, og þeir veldur
að ræða bók á haunum. — Eins og
oss um flestum ljós og stendur
fólkleysi í sveitunum þeim stórkostl.
fyrir þessum; en hvað veldur
Hafa komið dæpsóttli er hallari
hafi fólk fólkinn. Nei. Svart
verður þessu veldur fólkstraum
urinn til kaupstaðanna, og sjávar
gönganna. Þessa lángrun fólk
ins halla og kaupstaðarsýki
Reynum við að gjöra oss ljóst
hverjig á veikinum stendur. Hefir
fólk þess sig að vera stöðugt í
stædur, og getum við bók úr þeim

Er þessi löngun af þessu að fólk
hafi í kaupstaðunum eini löngun
þessu sjálfsstæðu lifir.
Eg getur það þess ummið land
sinn og þess meira gagna?
Eða er hún af þessu að það verði
heilsubelsa í kaupstaðunum?
Eg getur það ríkara?
Eða verður það langlifara?
Eg verður það menntara?
Eg hefir það minna að gjöra?
Eða hefir það meira af glæðum?
Eg leyf þessu spurninga fyrir ein
hveru kaupstaðarbíam, þá er það min
meining að hann gæti stiki þessu
vildi svara þeim á þá leit að þessu
varu ástæðum fyrir haunum, er
henni, þeim er í kaupstaðinn flytja
venna af vesa skyldi 2 síðustu spurn
ingunna. — Orsökun til þess
að ég lík svona á þessu er sú að me

þinnu þú hvers matar verða að svo
öllum spurningum meitandi
ef vera skyldi á sínu stigi.

1. Sv. Dei. Þessu samnu gjávar
bánda, og landbánda. Þá er til
hvers þeirra hefja meiri löggjingu þess
sjálfskoti, þó bætis séu vel skilja
lík skilyrðin þess vellita þess.
Hvers þess sig eru: gras og þrela og
hey þess þjá landbánda
en þess kafla, og góða þjá sjávarbánda
annu. Hvers þess er vanalegra að þess
ist? Þessu. Og á hvers þess þess
þá. Aldrei kemur þess að landi
þessist að öllu leyli. — Hvað skilja
á landi varu er sjálfskoti en
landbánda skilja! Allis en þess
meu, og kaupmeu lifa þess
og óþess á þess skilja.

2. Sv. Dei. Í þess þess en
málta skilja þess þess.

met þess og land og þess þess
og vel þess land og leyli. Hvað er
þess góðgra og manna þess en þess
þess skilja met og manna skilja
ara þess met þess þess. Þess
gela ekki allis skilja þess, en þess
skilja er málta að skilja og skilja.
til vitgangs og vel þess en þess
meu og þess skilja að þess að þess
uppi vexli og vitgangi þess
þess lelli. — Að þess og þess þess
skilja þess get og ekki skilja þess
þess me til þess þess skilja
skilja me þess. til kaupskilja
þess me þess þess þess þess
er þess vit land þess.

3. Sv. Dei. Þess er manna þess
á þess and þess skilja og þess þess
meu nauðgylt er til góðra þess, svo en
þess þess, og reglu þess en
of þess me i kaupskilja er manna

mannum sjávar þasfunu, því andrúmi
 lofti; kaupslötumum er of þ blandat
 með ymsum skatt. Loft leydum
 sem myndast, vit roluum sjávar þang
 útgang, 3 annara roluadra, efna.
 þar at auk þ kalaryki, og áðru þ þer
 orsakast af þeim eðli. á slötum, at
 margt fólk er safrat á sínum slöt.
 Af önduminni, 3 því er mef þ hef
 verit verður lofti ríkt af kalaym 3
 vatnsgufum, 3 fleiri óhöllum loft leyd-
 undum er tilföluð. mannt þ af lifi-
 lofti. Hvað þatinn vit þerum, þá
 mun þat vana. vera hallara í
 sveitinni. t. d. meira af mjólk
 3 kjóti er vöfva í sjávar þasfunu.
 Sínum tíni; sjávar þasfunu
 of þ óákvæðum, vegna þess at slötum
 hallar margt at 3 þá mikit at gjafi þ
 slötum af þu aels eðketh.

*) Lif loft heiti þat vegna þess at þat mikit
 heldur öllu lifi. Þannalíkt andrúmi loft er
 slötum af 1/5 Susefins, 3 1/4 hl. Kofum af þu

4. Svav. Dei. Langlifur vestri 3
 ekki er þið vit þan stílyði sem
 at framman eru talin. Þenda er þat
 þyri lángru sítan vit þerum 3 seina sam-
 líkur at þer er lifa allan sínu ald-
 ur í kaupslötum verðeðli gamli
 menn. Múvit at á þessi regla sé
 undan leku síns 3 allar áttar.

5. Svav. Dei. Þy segi meí vit þer at
 fólk verði ríkara þyri því þó þat
 þyri í kaupslötum, 3 hvort heldur þat
 er bíandi eða þjáandi, því sé t
 sveitarfélögunum holla tíni at
 nokkru fólk þá er þat ur kaupslöt-
 unum því óhótt mun vera at regja
 sem svo at mikit hluti almuiga-
 folks í kaupslötum hafi ekki
 nema ríkt lif þyri 3 skeiðar sem
 hallar er í gámu árumum, hvort þá
 heldur þegar illa árar.

6. Svav. Dei. þat vitist ekki ver meí

á hella at svara þeirri spurn. mest
andi at fólk sé yfirlitl. menntala.
í kaupstóðum su. sveitum. þetta
samant mætti, og ekki sé þá at
at mætti þá fólk séu kærnt
til fullveldisáæ, hefir alitl. upp
í kaupst. og notit þar skólafræðslu
er almennt vituð kemt at vit.
karla fát. og líkt þyri utan rima
skólagreinas. þetta samant þá
at þau áhrif séu unglingsum
hefir ordit þyri í upphæðum
þessa hátt annat su menntandi
áhrif í hann. Nú mun íhæll at
segja at einhvern sé þá at de la
fólks flokkum, er mest ras skóla
fræðslu nýtt, og megi segja þetta
mun þá þá má geta varri um
hvort sagl verður um lagri stíllar
börn og unglunga. Þvíslýð þess
mátti segja vituð. kaupst. áttum

er ekki vituð beidd í minnum
vott um andlegan þroska at
hállmennta slig hjá kaupst. áttum
munum, svo sem óreglu í sit ferdi
og vituð vönduð at at háttum
þyri. Ekki má t. d. skilja ^{vit} at
sig slaf, löstu, at annat lauslyf,
at ekki megi ríga í hella at þá þá
ekki litas. Og umfr. hvar atli sé meir
at ótráttar sögum er ganga manna í
milli til at sverla um at annat í
augum minnissins, at at stóðulilla
er ekki at stóðulauum. Og ella at ekki
til at at um séu skifu svo at ekki
sé margur umann þetta fólk, badi
karlar og konur, er háfa andslýgt
á öllu slíku, og segir til at meira
sig hjá þyri. En þá fullþing at
meira er um þessa þjárlifstesti í
kaupst. áttum su sveitum, og þes þá
greinil. vott þess at ekki geti fólk

ýfiskleik með neinum gildum áslátt
haldit þri þann at þat leiti til kaupsta
is sveitum vegna þessa miklu men
menntandi áhrifa er þat lífi þar ut

Þá kemur ey at Svein sit
ustu spurningum, sem meir dýst
stíki at mundi vesta svarat jál
andi, voru þar lagðar fyrir kaup
stadsbrá. En eru ein þetta íll
g manulegar ásláttur, sem barna
eru fyrir. Láttum oss sjá-þat
at þeir hafi meira af glæðvordum
g skemmtunum, er at vísu
satt. Hú, ey at þeir hafi lítil
gjára er líka háttlega satt.

En hversu manuleg g gáfug
er þat fyrir þannu sem er fátt þess, þat
hefir þri lífsskafi at gegna, er ut þess
is elju g áslundum, at umma at
hendi skyldur sínar með hrasi g
heidri g eiru g hverjum Íslendingi

ker með brennheitri þrá i byjósti
til sjálsláttis g þessis á menning
at braut þjatarinnar, g hversu
ömannlega vitusstýggilegt er þá hót
gagnstæða at bala þetta allt vitu
g láta þat eitthvíja fyrir öllu áttu at
þann sjálfur hafi nógu rólega g
skemmtil daga. Þat svo stíldi
ni vera at folksbránum er
is sveitunum sláttu mest at
þri at þat hefir i kaupstát meira
af glæðvordum þá öllu sveitunum
at regna at bala is þri. Ey skal
vituskema at skemmtunum ýfi hof
ut eru talo vest láttandi fyrir mynd
folk, g meira at segja nauðsigulgu
er þar eru i hofi g seitt vallas

Þat er mikitt satt at i sveitunum
er vit miklu meiri g fleiri sífitt
at slíta, at þri er skemmti nauðkomu
er suertu, heldur en i kaupstátunum

En þrætt þyrir þat þinnar meir
haghr þat þyrir sveitinnar at þafa
meira af þeim en þat er. Eyrðli
at sveitinnar geti þat allar þor
skemmtannir er þafa þam i þang
sláttum, at undan þe kunnur sjáun
þinn. Fólk þess konur saman þat
at vera i fundum, dansa, spila,
lefla, syngja, glima, o. fl. o. fl.

Þoru þessar skemmtannir alþing
ari en þat er, efast ey ekkir um
at unga fólk þat ummi þessur
una i sveitinnar, og laðast at
þeim en þat mi gjæs.

Ligur þat Björnsson

Lóan

Ann i mi er þessat voru konur og
náttúran vökuat af þinnar lauga
svefur veltrunur. I sláttum þyrir
þynnum af sláttum, og þat i
máttuga þrunk hálfrangra þrafa
þinnar meir þagar andla vorðinnur
og þeyra ýmsar þynnumar raddis.
Sumar þessar þyrir þat at þat þafa
slátt þessur náttúruþrafa þem er
at eyða eirþennur þinnur veltrunur
at fullu, og þeygja þat þem þóttum
þaus i þat þat, og sumar þynnumar
þyrir þat at þat þrafa þessur þil-
þinnur i flestra þjástum, þem
þifandi, og þif þatandi raddis. Eyr
þam þar þem um at i þur þilli
er flesta eyr þat allir þat þam þam
meir, og eitt af þur er fulltrunur

um þat er hvar umil gledi, og
hvein, og sol á nýja lýsir sér hjá manni
um yfirlit þegar þeir í fyrsta senu
á varium háfa ástæðu til at segja:
Loan er kominn. Til af þessum
astum, og þeirri hugum sem þau gegnu
þeim, mér liggja svo nærri at alþuga
efi þeir, þessa fugls, sem svo margum er
köt, epli þvi sem líkþegast, er at gela
verit, ^{relata epli.} einnar lau sem þeim er at þegar
hís og þroskast þeim at yfirlit oss, og dæla
langvistum amarr, þeim at koma af þessum
og lífa hís, samkvæmt lífgang, síns lífa
sem fullardin fugl. — Síðt mátti hím
epli sér sem ósjálfbjarga, með 2m full
astu fugl er ómuntust hana svöðku.
og 3 öðrum er varu á sama þeki og
hím. svo man hím epli einhverju
ötla legu sem kom þvís, einhv. stó
skepnu? sem kom einu. og þá hljóf
hím með batandi hálfvöxu. veygnum
þvís þi höpnum. svo þar hím at líta

haus aftur en þann aldrei, og svo varð
hím at spila á sína spilur, og þroskast, og
varð lokt alþygg, og þat þannu þ henni
munur. Sínum man hím at loftit þar
at kólna, þáinn sínum samu at
þvísfa, og lítu jarðarinnar á landum
sem hím var at þvísfa, Lokt þar henni
at líta einhverju veym svo illt og einu
þmargum var jarðin allt áður. lítu
áður, orðin alhvít, og hím náti eygu:
nefit nema lönnu síju, sem svo varð
at eygu. þá höf hím sig upi í höf og
þlang af slat eitthvát þvís, hím
þlang í einhv. átt, og þó hím vissi ekki
hvat hím þvís þá vissi hím eða þannu
at hím hljóta at fljúga ^{einmitt} í þessa átt og
eyga áða. Lokt þlang hím svo langt
at hím þvís hvíta landit og ekkert
nema loftit allt í kring og hit ölgandi
haf undir er henni þannu hím verða
at þvísfa at koma nærri. þfram hilt hím
lokt þann ^{áslátt} skraft at þvís, einhv. vey-

litinnis og sissar nas i kringum þo.
Svo fannst heinn hinn vespa at
fara og nefna og nota hafinn, og synda
þat svo ógæfleg og hin dyllir þat
og hvat epli annat höf hin og uppi og
áfram lengra og l. Loks fannst heinn
at hin mundi ekki geta haldit sei
loptum nema fálirum min. lengur,
þe yoti hin at fara vitur, hvat sem
þat kostadi, en þa sa hin eit hvat
fram undan sei i hafinn, langh langh
tustu, Heinn lók um á öllu er hvar þe
lifs löngumir kvíti hana, og hafði ö
augum af dökku dopl. ut vit gjöndull
kringum. Skárum seinnu fólki
hin landundi fól. Þvílík ólössu
hvíld. Þetta land heyr ósköp líkt, og
heiti (ásamt H. l.) Þareggja. Þó hin vissi
þat ekki. Þat gladdi hana líka annat
at þat var fjöldi af fugl eins og hin
sem varu at hvíla sig eins og hin, og hin
af fylgdisk hin með þeim, en hvat
var einhveru. miklu skemmtif. 3

þat flugu um yfir ymrum eyjum
er vit vitum at heiti. Halllands eyj. og Orku
eyj. Svo komu þar ³ land er heiti Skot-
land, og England. Hi rétu þar hve of þ va
hvíll sig. Svo kom loan ungu með höfum
at ströndum þess, flugu yfir nýjau eyj
yfir á annat land sem heiti Frakkland.
Flugu með hvíldum epli fögum og afa stá
um dal með fljóti. er heiti Rinn, og þar epli
komu þar i annan dal með öðru afa stá
glöngu fljóti. er heiti Rinn. Þar leizt
seinnu svo vel á sig at þar sellust
þat at. Áðar flugu ofan at öðrum fljóti
um at stáru hafi er heiti. Metjastak. og
en áðar flugu suða land utk sein
geygur sutur i hafid, og heiti Italia. þar
var loan einn mest, og þar stáu undist
hin. - Hi líta fullis b manndis. Loan
ungu er um öðru þros Rades fugl. Hin
unir vel hagsinnum i þessu nýjja skárum
landi. Epli þar sem lengur lítur þe hin
L

af fuma meir til einh. óþreyju. Hinn
man glöggð eftir fóstur landinu sínu
en hinn man líka eftir löngu og stóru líti
inn þangað ein kunn yfir hafit vita, óþaga
og agilegt. Hinn finnur þó af fyrir ^{handan} nastan
þó á hin heima, og heim þar in lypst
henni lofs upp og af stá i sömu löngu
festina aftur, og þar máttu en þagnandi
heim komummi seð loan lofsins i
islenzka fjallshlit með svipdu átt
gum seð vita sem líti er. Þyðlu
5-6 vikum er minn vit af syngju
dissindi söngum sínum, yfir var illt
og lifum, og hefir ef til vill líta hugur
af með þvi kvæðu vekur hin til lífs i
mögum aðri hjörtum ^{nyjjan} þeista vonar, slá
vitheitni, lífsþráar, og löluingar.

Að þeim lína lítum þessu
breyting á högun kemur. Hvi fer hin
á samk vini sem hin hefir nýf valdi
af annast um lífbirning kvæðis,
einhverjum við höllum sta nóa reið

og eftir nokkra daga eru komin fjögur
sösk. Dröfnöt egg í þat, en þat var ekki ó-
þyris syngju gjörlífbítt. Ekkes þyktis kemur
ni vonna um en þella, og þó hin hafi ekki
þekkt þat þyris, vonar hin ósjálftítt, af
af þessum 4 sína hlutum, sem ekki syngur
lífbirni en stömmum á kvæðisþeim
sem hin hefir undir kvæðum, þegar hin
hlíar af eggnum sínum - minni þó eit
verdi koma eit hvat sem hami verda
kvarra. Eftir 3 vikur hefir sí vonar þá
kemur af fullu seð. Þessu liggja 4
háfladur ungar, sem foreldrum
leggja ni allt kapp á að annast. Hinn
af afli þeim öllum þessum, og hin af
verda þá fyrir hulla og slysum. En fyrir
flesta kemur sargur einh. i lífbirningi
er oft nóst þegar ánsjans landur heit
Eitl sínu er hin veit sí þá, þann
hin ekki nema 3 ungar i náid vit kvæðis
og nokkra fjáðis af þeim 4. er þetta á þessu
af nosta þá hefir veit vel. - þessu dæmi
sínum. Komu tvo barn af kvæðum, hin kvæðis

ofuslilit frá en sá þó at þau tóku einu
ungum, z þáru. Hvílikur missis á unj. H
ranglæti. Þar ekki meðhölt þetta heinn
þeirra alls. Þar ekki mönnum eoz at sjá þau
þessa þar. Hafði him ekki mótastöllun
z var nokkur vissá fyrir at mennu gæta
vildu þesa einu mikla umhyggju f. ungu
um heimas einu z him gjöf. Svona var
mi samk. komit. - Hi líta dga, vikur z
mánuðis. Gjólshyldan H. Lalsins halda
einu á sömum stöðum. Einu d. svip
þygl, en þygl övinnu þó yfir stöðum. Í einu
svipasi sleyfis hann sér nitur á þessum
annas unguin sítur á; högg heyrisk, ungu
es krifur heljar klám, z lík heimas flú
burðu líf at verða rannfyllum at bráð
annast. Ekki var ein bára slök, ekki var
svelf sí þritja d. - Hér var hollu slök
seinu bezt, var at flýja, z gjólsh. þrenu
gjardi þat slök. En hver, skel sí höf
þyris möllalun, of þat gelur skel, hver
flúit er. - Átur en þau höfðu best föt

á ^{idrum} unguinu slök heyrðu þau háan
well, es fyllin þau tvö skelþingu en him
þji es flaug ívið á undan, fell dauður til
gjaldas. Þat var himn hær maki z um
hyggju samu þadis. Maturinn var at vottu
honnun þakklæti sítt. Þau matginn
flugu langt áfram í ofbæð hradolu. Loks
settlisk loan min i seinasta sinu á ísl
gjört, döfus, z vauðvikinn.

Hversu ólík, hafði mi lífit vit heima
eða um varit, eða haustinn áður. Hér kom
þull vonar, ánægju, z lífbláingunnar, z þat
hafði him vilja þetta i sárgvinnu sínum.
en dýrin, þyglarinn, z gjafvel menninn
höfðu lagt á eitth at sára hann djúfum
sárum, og hvað hafði him til saka unni
annar en koma heim aftur, og sngja
sumar langtu z fozan gleðisng, z varu
þat svo miklar sakir at aðsta skrepan
maturinn at minnstu hærli gæti ekki um
henni z ástávinum heimas lífs, z lítil þau
atföthipte laus. Já. Og eftir hverju var at

bita. At missa sita la veinum, þannu
sem epli var. Hei þat skal ekki verða. Og
loan min ~~mitt~~ z unginn heinnu lyfja
vargjum sínum, z höfust líf þess z
landit, yfir hefir z langt, langt ^{þess} ^{þess} ^{þess}
Drey skemur

A sumardagurinn

Haru lesendur Gjallfara. Þú munt
verð og at játa at eg hefi ekki of þ kvæ
mís máls i Gjallf. á þessu félagsari, z
finnur ef til vill unginn mis betur
rangt og hefi breytt i þis gagnvart fél
z óbyggilega gagnvart minni eigin
persönu. Þetta ekki andfundnar þess
mig fremur en áttu slíka, ástætur, z
afsakarnis mit þis. Okuzandi er líka
at ~~þat~~ þat verði uppi illa notaður tíni
en verði hinnum kannaði gagnvart
varit er þat mig sök.

Með alla þögnina get eg og vil

asta bindast, þess z eg á lækisari at
lata i Gasi eitthvat af hugsumur min
um i þessum miklu missera skiptum
vit þau miklu umskipti sem minni
og optast var verða vit þat at velur
um kvætur, en sumant þessu i garð
þó ekki verði þat sem eg segi þvastei
skemur lílegt, þis at þessu er mis ekki
lagin, né fróðlegt þis umskipti þess
þess ^{þess} þess allis undanleku laust.

Þis eru þess innvinda z mis sem
ekki vaknar nein háleik hugsum þjá vit
þetta lækisari z innil þat þess vit
gjafarann allra gæða, at hann sem þess
sinn sinni, hefir gefit oss svo gott
lækisari til at skata dæmendis hans z
sjávs kyggu, z hugsumar dæmfer ma sa
matur vera sem ekki getur rotit þess
af blidu náttúrunnar, þegar allt er
at vakna úr þess dæmfer dæmfer sem þess
hefir legit i yfir himn langa z ótranga velur
édiligt er þat, at allis þess yfir hann sem

arsins. Allt þar migjan lífs kraft
z magis migjan voris um þe þe líma,
líka glæðis z ámagði um þe þe migjan fyrstu
fögn sumasól.

Dýrur ein kunn þessum sem þu
er nokkurlíkur átt þu þessu vestrar
þessum á háttu velrasins, lofa gjafasa vestrar
á sína vestrar þu okkurlíkur áttu gjafasa vestrar
ni heyrst. — Þessum sem vestrar
þu átt; þessum, sökum öblidur
rasins koma um áttu lífa vestrar,
nyota sumasólidur, z sökum þessum
met sínu fögn söngrodd, sem vestrar
þessum háttu, er óskilgaut er þessum
um þessum, sem þessum áttu; áttu
lífa átt þessum sökleysingjum, z áttu
þessum sök þessum z áttu, í státt þessum
láta þu háttu þessum áttu lífa þessum áttu þessum
þessum þessum lífa sök þessum sumasól
gjafasa lífins. — Öðli lífa er þessum
líka áttu þessum sök þessum um þessum
þessum sumasól sem vestrar er þessum
sem lífa þessum áttu þessum áttu þessum
lífa þessum z vestrar þessum lífa gjafasa

z vestrar þessum lífa þessum lífa þessum
jást, met þessum sínu lífkräfti z gyl
Allt þetta gjafasa ík lífa náttu um þessum
vo þessum z áttu; þessum þessum þessum
er vestrar lífa þessum þessum vestrar í þessum
um þessum, er þessum vestrar er óþessum
áttu í þessum. Er er sök þessum z áttu
vestrar, vestrar þessum lífa er
áttu södd er vestrar áttu þessum. Þessum
gjafasa náttu um þessum áttu þessum vestrar.
þessum þessum; sök þessum þessum áttu
um þessum þessum þessum áttu z áttu
z þessum þessum þessum þessum þessum, z
hvatt þessum þessum. Þessum þessum áttu þessum
þessum er þessum þessum máttu áttu áttu þessum.
Liggja þessum háttu þessum vestrar þessum
þessum þessum, er vestrar þessum þessum
lífa þessum vestrar; áttu þessum. Öðli lífa
vestrar áttu láta þessum þessum gjafasa
þessum þessum. Þessum södd áttu vestrar
öll áttu gjafasa gjafasa áttu.

D. D.

Kvedja Tjallfari

Í þá önnu lít hefi þat verið segla
þegar túis minn skilgast þá kvedja
þeir. þat er: gífa hvers átrun til kynna
mei wa minna innil met kynu at samun
unnu si lokit, gósk þeggya unu góta lit
guel þann þar á epli er venjuf sitar la
un g ort kvengunnar. Með þer at þell
hefi einuig verið venja þjallfara, þá þer
þat sem margt annat i þat at oss he
svo vel at eigandi, at skola, g skilja
sem þessum. g ver höfum segi g i sam
leika silt til þess. Þjallf. er þó ek þer
annat er skriflaus þar þis (s. m. e.) þer
þat vor sama g segja at með artum
vari at eins meint hold g blát. de.
Þjallfari er lifandi þelazs heild
marga hugandi manna, g hit ríka
mál hans er at eins sijnil þann
hugana þessa, i þjórnun þess
heildar. Þer var vor þam ek þer
un þann vorun ve ek þer ek þer

þegar þelazs heildin hekkis at 3 las þa
ibili, þá skilja þess túis með þa
g heildin þverur hvern eins ka þess
Allis ver sem sijnilegum gjartan ant
g hluta eignum i þessari þjallheil g þess
sagt at þann si hluti af oss er þa fram
leitst af anda vorum. Getum sit þessum
hluta varu i spegi bókkjellsins, Getum
sit hversu mikinn stólitinn hluta þess
einn lezgu til þat, lóku i þessu þelaz.
Eginn yðar getur þa þess skolat i
þessum spegil er skuggi vilja varu g vit
leitu er g, g meir voru nýz un þess þess
leikus, g lýsa þer hversu mynd g si
þess af hvern einasta af þessu sýsk. min
un, er of þer þat er of þessum þess, g
af varri genyt at nefna vöfu þa vil g ek.
gjara þat, on hallast heldur at óþessum
skiflingu. I speglinum blasi þess þess
vit meir 1, 2, 3 myndir, skifrar, leiplandi
af atuga, g einu sam þess. un at
þess vinnu i samun þess g gótt veit, g
si hvernig s leit. hand lóku þess þess

þeir sem lengur er ummilt, se þá um
gleðjast hvar yfi átrun, z mestklyt se
hjúna vest yfi þeim þegar einhver
annar lezzur þó ekki se ummilt smá
öðfar hendur at vestki, z se þá um
þleiri z þleiri þeir handtök vella þá
stærri z stærri afrekinum, þó autv. se ummilt
nein slávitkium. — Þak vit þá eyg og
liti öskjara þó 8. ed. 10. adra. þeir um
lika en nokkurt misjafnt gæti starfa
þoli, þekking, z upplýsingar. Þat er
hundur släng til þinnig söma z öðra
er z se þat greinilegast, sama er lýsing
öf þá þá þeim er vinnu vest sin ummilt
vegna nauðsynjar, vegna þess at á z þá
at vinnu þau. Þat á bakvit se þá
lök 3-4. þeir hafa á tíma veigra
vit at taka hant. til, eru þat lita
öfram þannig z alit. hvers handtök
vesta handa skal, z vilja ekki þera þat
laus til hinna at þeir leit þeim um
nein. Liti einhver á þá þá sama ummilt
snöggvast til starfa, er slær bendir á at

þeir geta vikið ummilt, z getu skadit
þannar en aftast. Tveir liggja z stand
á vixl z smetta ekki á neinu. Hlannit
gallt; kring standar margis á hvarfendum. Linn
þylgja nákvæm. hvegi vitviki hinna. Þig og þá
lilla þeim vinnu; yfirnu, z eru þeim vel
viljatis, en at einu smetta / of á vestki.
Linn lita yfirnu at þá þá ummilt hant
i vösum. — Linn utan gættan hinna se
egetki en vest svo ónotaf. var vit lill hant
mann? þá manni sem svo margum er at
átrun leyti at svo gættan hinna. Þig se ósjálf
sátt þá skotun at þann se of slær til at
vinnu mit hinna of slær til at vest mit
smálingum, of slær til at lögða þol at
lita þá til sin öft handtök, en vinnu
lágur z smá til at mulla; hljati, þat
at öfa hofileika. sin á þá at þinnigja
þeim vaxtu gallana, z auk þá at lita, vinnu
lágur til at þak þriggja þá er best ganga
þann, z til at alita allt starfi, geti ekki
á átrun byggst en yfirlit z farsild. Þann
um slök er ekki at lita. Þinnig þann þá öllu

þú skýldi þá vort þel. ekki líka með
at þata þat. þella allt, si' eg í þessum
skuggi þjallbari þella si' þann gjalfr
þella getur hver einn si' of vill.

Þjallf. líkar ekki þella yfirlit.
þú þann vort at gjara þat. Mann
ist þess at sitast á mestu þel. ári var sá
um at slefna þann eða fyrir þann. var
of óþjálflyt. Men varu reynar til at
þola is. koma með þeyt. lillj. þat var
gjalt, þ þótti at margu leyli enjög þjálf
um þó. En svo hefir þella í fram komu
engin ^{á til} ávandi áhrif. Hvað á þann svo
at alla um oss. Þill þóttit engu fremur
mela ábundi en ein skartað fyrir þann
þes þóttit þann þralllyt. en þjálf-
lyndh. Þóttit um þann einn, þ þann
þann hefir alltaf þarit svo mikil þann
þil, þ þann of þ reynit þann unjög
þei þú getur þann ekki lviat.

Þilja. Þa veima meim þá ekki
at veija ein þveja of ómótudu velta stund
um til at þugra, meit en um dylj

stálf. Þf þei gjara þat þú meiga
þá ekki þilays systkinin veita ein þveit
at þei einstökku sinnum; þvát þessa þann
þil saka unnit. En þel. meim þekki at
þú at aflaga, þvát at, þ þessa þil veni.
vegar viðleitni ^{meðlin} þei. Þilja meim
heldur at þvát slefni at þú at hleypa
þila, áringu, þ öllu þú okseina et
þar með fylgir. Þei aldrei aldrei. þó þat
kostli þil meit, segi þjallf. - Þann meim
þ þat at þann einn þá þ þveimun þjallf.
á grunduelli þ þilkinga, skynsemin, þ rök-
þarsla. - Þella ^{meit þann} þalar þjallfari andu.
ekki þil þveit, en vel ganga fram, en þann
en svo kröfu þar þat þann þeim þa alla
sina með. í sína samheldu þann sá þann
þylking, unnit meit þi sína ein þann
at at þa. Lá þann ein þeis í þeis þat þil at
andga sjálfis andu vort. Þá þilgangur
þei svo of þ at þ vort þ þann þann, þ me
þú at vera ^{í þel} þindis þann meit þá þat allis
meit. En getur nota þus at þ. meit þat
at at þa at þ. þann isam þ ötrum en um leit

*) Þann hefir veima at segi þvát á þy þun meit
meit. þann at þun þ. var mikil þveim í reyn þess at þei
vort þann is í þann af þey.

